

Scénář k rozhlasové reportáži – Dagmar Vlková

Naši paní učitelku Dagmar Vlkovou známe jako člověka, který nikdy nečekal, až věci zařídí někdo jiný. Když měla nápad nebo sen, šla za ním přímo a s odvahou.

„Mojí první sukni jsem si ušila, když mi bylo asi jedenáct nebo dvanáct v ruce, přešívala jsem ze staré máminy sukne.“

„Mí rodiče si všimli, že mě to baví, tak řekli, že koupí domů šicí stroj. Šicí stroj jsme pořídili nebo pořídili rodiče, tak že tenkrát nebylo všechno k dostání jako dneska, jdeme do obchodu a koupíme si, co chceme. Tak se stála fronta už v noci a ten stroj teda tatínek nějak vybojoval, takže jsem dostala i šicí stroj. Moje babička ta dost šila, a mně se to líbilo a nechtěla jsem být závislá na tom, že ona mi to ušije tak jsem to zkusila a začalo mě to bavit a baví mě to do dneška.“

Její dětství se ale neskládalo jen z tvořivých a hezkých chvil – zažila i okamžiky úzkosti. Tak například v roce 1968....

„Tak na to mám hodně takovou zajímavou vzpomínku, protože v srpnu 68 babička nás tenkrát v srpnu vzala do východního Německa, NDR, do města Halle na návštěvu příbuzných. My jsme v tu dobu té invaze byli v tom Německu, a najednou prostě byly zavřené hranice a neměli jsme vůbec potuchy, jak se dostaneme domů, nebo jestli se vůbec dostaneme domů, byli jsme tam 14 dní a opravdu jsem se bála, že rodiče asi už nikdy neuvidím, že tam zůstaneme zavření prostě za hranicemi a že se nebudeme moct vrátit. Strýc jim zajistil místo ve zvláštním autobusu, který vracel československé občany přes zavřené hranice. Díky tomu mohli bezpečně pokračovat zpět domů.“

„Tak tím autobusem jsme dojeli na naše hranice, tam jsem se bála ještě víc, protože to už bylo skoro tma a pamatuju si, že tam byly tanky, vojáci, takový mladší, se samopaly s puškami a to jsem si myslela, že třeba začala válka nebo tak něco, protože jsem to vůbec nerozuměla, co se stalo, proč se to stalo.“

Po kontrole je vojáci propustili a děti s babičkou pokračovaly autobusem do Karlových Varů. Babička se potřebovala s dětmi dostat domů, ale taxikář odmítl jet – po lesích se pohybovali vojáci a nikdo nevěděl, co od nich čekat.

Nakonec přespali u vzdálených příbuzných a až ráno jely linkovým autobusem domů do Radošova.

Nebyl však ještě konec strastem. Prababička nebyla doma a sousedé jen šeptem říkali, že možná šla do lesa. Srdce jim bušilo, když ji museli hledat, než se konečně objevila.

„A za chvíli babička z toho lesa vyšla a nesla košík s houbami. Takže babička šla vesele na houby a my jsme měli strach o ní...“

I když příběh je zakončen s úsměvem, přesto však je vyprávěním o začátku dlouhého období nesvobody, kdy opona spadla na celá tři desetiletí.